

Arrest

nr. 313 139 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SANGWA POMBO
Oudergemlaan 68 / 31
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 maart 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 8 augustus 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 20 januari 2023 (RvV 20 januari 2023, nr. 283 673).

1.3. Op 7 februari 2023 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 18 maart 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 27 november 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 15 december 2023.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2023 werd ingediend door :

K.(…), N.(…) A.(…) (R.R.: (…))

geboren te (…) op (…)

nationaliteit: Angola

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene diende op 20.11.2019 een VIB in. Dit VIB werd op 20.01.2023 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 07.02.2023 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied (BGV) afgeleverd, haar betekend op 10.02.2023. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het BGV en verblijft sindsdien illegaal in België.

Voor wat betreft het feit dat het VIB meer dan 3 jaar – namelijk 3 jaar en 2 maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Betrokkene verklaart dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst aangezien haar vader in 1993 en haar moeder in 2022 na een tragisch verkeersongeluk zouden zijn overleden. Echter, bij haar VIB verklaarde betrokkene dat zij nog twee broers zou hebben die in Luanda zouden verblijven. Betrokkene toont niet aan dat haar twee broers niet langer in Luanda, Angola, zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij één van haar broers zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Ook beweert betrokkene dat door haar te dwingen naar Angola terug te keren om een verblijfsvergunning aan te vragen, zij ernstige en moeilijk te herstellen schade zou lijden aangezien het visum in de regel pas na zes maanden tot een jaar, of zelfs langer, wordt verstrekt. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat Angolezen die via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen ook geconfronteerd worden met dezelfde problemen, namelijk een eventuele lange wachttijd. Dit probleem, indien dit al zou bestaan, kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Angolese burgers.

Vervolgens verklaart betrokkene dat er nog een broer en zus in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben. Zij verwijst hiervoor naar bewijsstuk 3 (identiteitskaarten van verzoeksters broer en zus) bij de inventaris die werd toegevoegd aan onderhavige aanvraag. Echter, het toegevoegde stuk dat als stuk 3 gemarkeerd wordt betreft een kopie van het attest van immatriculatie van betrokkene. Betrokkene legt verder geen enkel bewijsstuk voor waaruit zou blijken dat de personen waar zij naar verwijst daadwerkelijk haar broer en zus zouden zijn. Betrokkene bewijst immers de familieband niet. Verder stelt betrokkene dat, indien zij moeten terugkeren naar Angola, dit haar familie-eenheid en haar sociale banden in België kunnen vernietigen. In dat kader verwijst zij naar art. 8 EVRM. Echter, betrokkene toont niet aan dat zij daadwerkelijk een familie-eenheid of gezin heeft opgebouwd in België waardoor een schending van art. 8 EVRM niet kan vastgesteld worden. Zoals reeds eerder gesteld toont betrokkene niet aan dat de personen naar waar zij

verwijst daadwerkelijk haar broer en zus zouden zijn, noch dat zij met deze personen daadwerkelijk een familie-eenheid of gezin zou vormen. Voor wat de verwijzing naar haar sociale banden in België betreft; betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij effectief sociale banden zou hebben opgebouwd in België. Tot slot beroept betrokkene zich, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. (...)”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 november 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 15 december 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K.(…), N.(…) A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene toont niet aan dat zij in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft die in België verblijven.

Het gezins- en familieleven : betrokkene verklaart dat zij een zus en broer heeft die in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben, doch zij legt hiervan geen bewijzen voor. Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk betekent van de (eventuele) familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene (sic) haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het beginsel “audi alteram partem”, het evenredigheidsprincipe, de

materiële motiveringsplicht en het principe van plicht tot zorg en evenredigheid. Verzoekster voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Eerste onderdeel: Onontvankelijkheid van verzoekerster verzoek om een verblijfsvergunning (artikel 9 bis wet van 15.12.1980)

• *Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980*

OVERWEGENDE dat : "De vereiste motivering bestaat in de vermelding, in het document, van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. De motivering moet toereikend zijn".

In dit verband heeft de rechterlijke toetsing van de motivering van een formeel gemotiveerde handeling niet alleen betrekking op het bestaan van een motivering; de motivering moet toereikend zijn en de toetsing strekt zich uit tot deze toereikendheid, d.w.z. de juistheid, de onontvankelijkheid en de relevantie van de motivering (RvS, 2 juni 2003, nr. 120.10, RvS, 5 april 2002, nr. 105.385).

De wet van 29 juli 1991 verplicht de administratie om elk geval in detail te onderzoeken en haar beslissingen redelijk te motiveren... (Lagasse, D., "La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, J.T., 1991, p.738).

De motivering "moet voldoende zijn, dat wil zeggen volledig, nauwkeurig en ondubbelzinnig" (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l'administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense? Luik, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p.151.)

Volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen die werden aangebracht aan het reglement betreffende het verblijf van vreemdelingen naar aanleiding van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (M.B.: 04/07/2007), zijn uitzonderlijke omstandigheden deze die "het de aanvrager onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren" en dat deze onmogelijkheid om terug te keren verband kan houden met factoren die zowel in België als elders kunnen liggen en dat deze zelfde factoren de redenen kunnen zijn waarom een vreemdeling een verblijf van meer dan drie maanden in België zou willen verkrijgen.

De tegenpartij bepaalt in zijn beslissing dat :

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat ik dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging (sic) tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in buitenland.

In casu heeft verzoekster aangetoond dat het voor haar feitelijk onmogelijk of althans bijzonder moeilijk is om terug te keren om in haar land van herkomst een verblijfsvergunning aan te vragen, aangezien zij in 2019 is aangekomen, perfect is geïntegreerd, in België het centrum van haar emotionele, sociale en economische belangen heeft gevestigd en er wenst te werken. Zij heeft dus alle banden met haar land van herkomst verbroken.

Temeer daar de leden van haar familie in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben verworven.

Bijgevolg bevat het bestreden besluit een kennelijke beoordelingsfout en moet het nietig worden verklaard wegens gebrek aan motivering en wegens schending van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg is dit onderdeel gegrond.

• *Schending van artikel 8 EVRM*

OVERWEGENDE dat het bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, dat bepaalt: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Om het bestaan van een schending van artikel 8 vast te stellen, moet het volgende worden bewezen: het bestaan van een privé-leven of een gezinsleven, de inmenging in de eerbiediging ervan en de onverenigbaarheid van deze inmenging met de vereisten van artikel 8, § 2.

Inmenging door een overheidsinstantie is geoorloofd op voorwaarde dat zij bij wet is voorzien, dat zij is ingegeven door een of meer van de legitieme doelen die in de tweede alinea van artikel 8 EVRM worden genoemd en dat zij in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze doelen te bereiken.

Het is aan de autoriteit om aan te tonen dat zij heeft gestreefd naar een juist evenwicht tussen het doel en de ernst van de inbreuk.

B. Tweede onderdeel: Met betrekking tot het tegen verzoeker uitgevaardigde bevel om het land te verlaten

Doordat de bestreden beslissing, genomen door de Staatssecretaris, stelt :

" REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

Krachtens artikel n7, eerste lid , 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene toont niet aan dat zij in het bezit is van een geldig paspoort , noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezin-en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen....

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn , of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlening ervan verstrekken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft , kan dit leiden tot overbrenging naar de politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering”

• Schending artikel 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991.

Terwijl overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaald dat:

« De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn. »

In casu, heeft de tegenpartij de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot louter vage, stereotiepe formules of een stijlformule die heeft geschonden aan de materiële motiveringsplicht. Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Dit beslissing schendt artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

• Schending artikel 3 en 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM zegt :“Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn huis, zijn gezinsleven en zijn briefwisseling.”

Er dient te worden herinnert dat verzoekster privé- en gezinsleven zich afspeelt in België.

Een terugkeer naar Angola zou haar recht op een privé- en familieleden schenden en de affectieve banden die zij met haar broer en zus die de Belgische nationaliteit heeft ontbreken. (stuk 3)

De omstrede akte is een obstakel voor de ontwikkeling of het voortzetten van een normaal en effectief familieleden op het Belgisch grondgebied.

Bovendien zou dit haar kans op integratie waarvoor zij voor heeft gestudeerd met het volgen van taalcursussen vernietigen.

Inderdaad “het risico van verlies van een opportuniteit betreffende de toekomst van een persoon, alsook de breuk van hun sociale, affectieve, en professionele banden voldoende is opdat er moeilijk te herstellen schade zou ontstaan (CCE, n°74 073 dd. 27 januari 2012).

het bestreden beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten, welke maatregel verzoekster ernstige en moeilijk te herstellen schade zou toebrengen, aangezien zij daardoor op elk moment kan worden uitgezet, terwijl zij in haar verzoekschrift heeft uiteengezet dat zij al meer dan vier jaar in België woont met familieleden die Belg zijn geworden en blij hebben gegeven van een uitstekende integratie. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt met betrekking tot het privé- en gezinsleven, verbiedt elke vorm van beperking van het beroepsleven, met name wanneer deze beperkingen gevolgen hebben voor de wijze waarop individuen hun sociale identiteit vormgeven door de ontwikkeling van relaties met hun medemensen.

De eerbiediging van het privéleven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om professionele en commerciële relaties aan te gaan en te ontwikkelen.

Verzoekster leeft al lange jaren in België, en kan zich beroepen op een lange en duurzame sociale integratie. Een terugkeer naar Angola zou haar een moeilijk herstelbare schade veroorzaken, en zo haar privéleven en integratie in België definitief in het gedrang brengen.

De eiseres is uit Angola gevlucht omdat ze daar vervolgd werd en vreest momenteel voor haar leven als ze gedwongen wordt terug te keren.

Haar vader is enkele jaren geleden overleden en haar moeder is verdwenen.

Ze heeft geen familie meer in Angola, enkel een broer en zus met de Belgische nationaliteit in België.

Bovendien is de uitoefening van de bevoegdheid om een bevel om het land te verlaten uit te vaardigen, zoals bepaald in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, onverenigbaar met artikel 8 EVRM, aangezien verzoekster in haar aanvraag voor een verblijfsvergunning de nadruk heeft gelegd op de onmogelijkheid om naar haar land van herkomst terug te keren omwille van haar privé- en gezinsleven.

Krachtens het bestreden besluit is verzoekster het voorwerp van een bevel om het land te verlaten, waarvan de onmiddellijke uitvoering noodzakelijkerwijs tot gevolg zou hebben dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren, hoewel zij sinds 2019 met haar gezin in België woont.

Zodra is vastgesteld dat verwijdering onmogelijk is, zijn de Belgische autoriteiten dus verplicht om concrete oplossingen voor deze situatie te vinden. Bijgevolg bestaat er een verplichting om verzoekster situatie te regulariseren.

Men dient derhalve te beschouwen dat tegenpartij geen nauwkeurig onderzoek van de rechtszaak heeft gedaan.

De bestreden beslissing van 27 november 2023 maakt derhalve een flagrante schending uit van artikel 8 en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ten slotte, aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten het uitvloeisel is van de onontvankelijkheidsbeslissing, volgt de accessoire het hoofddeel in die zin dat de in het eerste deel tegen de onontvankelijkheidsbeslissing aangevoerde middelen van overeenkomstige toepassing zijn op het bevel om het grondgebied te verlaten, met name wat de schending van artikel 8 EVRM, de schending van het evenredigheidsbeginsel, de kennelijke beoordelingsfout betreft.

Bijgevolg is dit onderdeel van het middel gegrond.

• Schending van de Audi alteram partem beginsel.

OVERWEGENDE dat het bevel om het betrokken grondgebied te verlaten ook is gegeven zonder dat verzoeker vooraf is gehoord.

Het beginsel audi alteram partem legt de overheid de verplichting op de persoon ten aanzien van wie, om redenen die verband houden met zijn persoon of zijn gedrag, een ernstige maatregel wordt overwogen, voorafgaandelijk te horen.

Er is een algemeen beginsel "audi alteram partem" dat vereist dat de overheid, wanneer ze op het punt staat een ongunstige maatregel te nemen, de gelegenheid biedt te worden gehoord, onder zodanige omstandigheden dat zij haar zaak kan bepleiten. argumenten om hun belangen te beschermen.

Dat het een kwestie is van het algemene beginsel van Belgisch recht "audi alteram partem", dat bindend is voor autoriteiten zoals de "Dienst Vreemdelingenzaken" en we kunnen een uittreksel citeren uit uitspraak nr. 230 256 van de Raad van State van 19 februari 2015.

Het voert aan "dat dit algemene rechtsbeginsel van toepassing is op de onderhavige zaak voor zover het aan verzoekster uitgereikte bijlage 13 een ongunstige maatregel is;

Dat het beginsel van "audi alteram partem" ook in het Europese Unierecht is verankerd door middel van de rechten van de verdediging.

Dat een bevel om het land te verlaten ontegenzeggelijk een ongunstige maatregel die vereist dat de vreemdeling wordt gehoord of althans in de gelegenheid wordt gesteld om zijn verweermiddelen naar voren te brengen, alvorens het besluit wordt genomen;

Dat in casu, niet uit het het administratieve dossier blijkt dat de wederpartij verzoekster voorafgaand aan de vaststelling van het bestreden besluit in de gelegenheid heeft gesteld haar standpunt op een nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken; dat dit niet het geval was in deze zaak."

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de geboorteakte van haar broer (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen, die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.8. *In casu* werd door toedoen van de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

2.9. Verzoekster verwijst in haar middel naar het feit dat zij in 2019 is aangekomen in België, perfect is geïntegreerd, in België het centrum van haar emotionele, sociale en economische belangen heeft en naar haar bereidheid om te werken in België. Bovendien haalt ze aan dat alle banden met haar land van herkomst verbroken zijn en dat de leden van haar familie in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben verworven. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij hiermee wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar feitelijk onmogelijk of althans bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsvergunning aan te vragen. Uit het geheel van de stukken blijkt dat verzoekster deze elementen reeds aanhaalde in haar aanvraag van 18 maart 2023. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze elementen mee in rekening heeft genomen bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Met de loutere overtuiging van verzoekster dat de door haar aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden uitmaken, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing, maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze motieven een kennelijke beoordelingsfout uitmaken of dat verweerder op kennelijk onzorgvuldige wijze zou hebben besloten dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Verzoekster beperkt zich in haar eerste middelonderdeel immers tot een theoretische uiteenzetting over de werking van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangevuld met een citaat uit de eerste bestreden beslissing en een herhaling van enkele elementen die volgens haar buitengewone omstandigheden uitmaken, maar verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de motivering van de eerste bestreden beslissing een motiveringsgebrek zou bevatten of een schending zou uitmaken van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. Nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.10. Verzoekster benadrukt dat zij perfect is geïntegreerd in België en dat het centrum van haar emotionele, sociale en economische belangen in België gesitueerd is. Zij wijst erop dat de leden van haar familie in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben verworven. Verzoekster is dan ook van mening dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van haar recht op privé-en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM. In haar middel weerlegt verzoekster echter de vaststelling niet dat zij niet heeft aangetoond daadwerkelijk een familie-eenheid of een gezin te vormen met de Belgische familieleden die hier zouden verblijven. Verzoekster heeft evenmin concrete sociale bindingen aangetoond die een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden uitmaken. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: *“Echter, betrokkene toont niet aan dat zij daadwerkelijk een familie-eenheid of gezin heeft opgebouwd in België waardoor een schending van art. 8 EVRM niet kan vastgesteld worden. Zoals reeds eerder gesteld toont betrokkene niet aan dat de personen naar waar zij verwijst daadwerkelijk haar broer en zus zouden zijn, noch dat zij met deze personen daadwerkelijk een familie-eenheid of gezin zou vormen. Voor wat de verwijzing naar haar sociale banden in België betreft; betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij effectief sociale banden zou hebben opgebouwd in België.”*

2.11. Waar verzoekster aanvoert dat er ten aanzien van de Belgische autoriteiten een verplichting bestond om haar te regulariseren, benadrukt de Raad dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat er geen recht op verblijf bestaat, maar dat verzoekers hiertoe moeten worden gemachtigd door de minister of zijn gemachtigde. Een verblijfsmachtiging op grond van humanitaire redenen is een gunst. Dit betekent dat de minister of zijn gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om het verblijf al dan niet toe te staan, om redenen die binnen het redelijkheidscriterium vallen. Wat er ook van zij, verzoekster toont niet aan dat de beslissing om haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omwille van de afwezigheid van buitengewone omstandigheden, niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of kennelijk onredelijk zou zijn.

2.12. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, vermeldt op zijn beurt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

2.13. Verzoekster stelt dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing, niet naar recht is gemotiveerd. De motivering van het bevel zou zich immers beperken tot een louter vage, stereotiepe formulering of een stijlformule en aldus een schending uitmaken van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt dus dat de motivering van het bevel stereotiep is, maar zij betwist, noch weerlegt de pertinente vaststelling dat ze *“niet aan(toont) dat zij in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum”*. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel in toepassing van voormelde wetsbepaling verplicht haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De Raad brengt in herinnering dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit

loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.14. Verzoekster benadrukt verder in haar middel nogmaals dat haar privé- en gezinsleven zich afspeelt in België. Een terugkeer naar Angola zou dan ook haar recht op een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM schenden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familieleven- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen ‘gevestigde’ immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.15. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, wijst verzoekster op de affectieve banden die zij heeft met haar broer en zus die de Belgische nationaliteit hebben verkregen. De Raad merkt evenwel op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun minderjarige kinderen). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoekster slaagt er evenwel niet in om aan te tonen dat er wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn in de relatie tussen haarzelf en haar broer en/of zus.

Om te bepalen of er inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet bovendien gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf waardoor er, in weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel, geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM en moet enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van

hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Bovendien houdt het bestreden terugkeerbesluit in weerwil van haar beweringen geen verplichting niet in dat verzoekster verplicht wordt om haar gezinsleven elders terug op te starten, maar brengt dit enkel een tijdelijke scheiding met zich mee, aangezien zij in haar land van herkomst een poging kan ondernemen om haar situatie te laten regulariseren.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar lange en duurzame sociale integratie in België, merkt de Raad op dat zij wel degelijk op de hoogte was van het precaire karakter van haar verblijfsrecht daar zij al eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg afgeleverd (zie punt 1.3.) maar besloot om daar geen gevolg aan te geven. Verzoekster toont in haar middel niet aan dat er in haren hoofde sprake zou zijn van verregaande engagementen op het Belgische grondgebied waardoor er op de gemachtigde van de staatssecretaris de positieve verplichting zou rusten om haar verblijf te gedogen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.16. Verzoekster voert vervolgens aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, artikel 3 van het EVRM schendt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoekster verwijst naar de vrees voor haar leven als ze gedwongen zou moeten terugkeren naar Angola, maar zij brengt geen enkel begin van bewijs aan dat haar beweringen kan staven. Men moet echter *“concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), waar verzoekster in gebreke blijft.

2.17. Verzoekster voert ook aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, een schending uitmaakt van het beginsel *“audi et alteram partem”*. In wezen voert zij de schending aan van het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster specifiek werd gehoord alvorens jegens haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd. Niet elke schending van het recht om gehoord te worden geeft evenwel automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het komt dus aan verzoekster toe om, naast de vaststelling dat zij niet werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en die bovendien een ander licht werpen op de beslissing om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In haar middel beperkt verzoekster zich echter tot de loutere vaststelling dat *“niet uit het administratieve dossier blijkt dat de wederpartij verzoekster voorafgaand aan de vaststelling van het bestreden besluit in de gelegenheid heeft gesteld haar standpunt op een nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken”*. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat zij, indien zij naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) specifiek zou zijn gehoord, elementen had kunnen aanleveren die hierop een ander licht zouden werpen.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoekster heeft geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht, noch van het beginsel *“audi et alteram partem”* aangetoond. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN